

ESCRIC AQUEST ARTICLE

des d'una certa perplexitat, i no ho dic per dir. En aquests moments s'anuncia per la ràdio l'acord al qual han arribat els representants del Govern de la Generalitat i els de l'Estat per encaixar els acords derivats del nou marc estatutari amb els pressupostos generals de l'Estat. I no els entenc. Jo em pensava que això anava de fer una inversió equivalent al pes del PIB català al conjunt d'Espanya. Suposant que aquest pes sigui del 18,8%, cosa que no em crec, perquè només cal sortir una mica per veure que segur que és més, en què quedarà tot plegat?

Cal dir que un altre cop ens han fet passar bou per bèstia grossa. I que nosaltres ens hi hem posat massa bé. Jo no entenc què té a veure suprimir peatges amb augmentar la inversió a Catalunya. Tot plegat em sembla un desastre. Els peatges han de ser tractats fora de la negociació sobre l'augment de la inversió. Fora, ben lluny! Perquè, si reduïm els peatges de Mollet, o els de la Roca, o els d'on sigui, que potser deixaran de circular camions per les nostres autopistes, que minvarà el col·lapse de les nostres carreteres, que tindrem noves rondes a Barcelona? I nous túnels? I més metros? I més línies de tren al Camp de Tarragona? I tramvies locals? I ports més ben situats i més ben comunicats, i

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

Pressupostos i nou Estatut

— píndoles —

«Cal dir **UN ALTRE** cop que ens han fet passar **BOU PER BÈSTIA GROSSA**. No entenc que **TÉ A VEURE** suprimir els **PEATGES** amb augmentar la **INVERSIÓ**»

més ben gestionats? I un aeroport amb terminal de càrrega que no sigui la riota actual? Algú ens pot explicar què té tot això a veure amb els peatges? Com ens hem deixat entabanar d'aquesta manera? Per què no surt la Cambra de Comerç, el Círculo de Economía, el del Liceu, l'Eqüestre o qui sigui a posar el crit al cel?

M'ha agradat sentir, en canvi, Foment del Treball. De fet, ja fa dies que Foment la toca molt bé. Des que Joan Rossell ha decidit optar per la dignitat, suposo que ben aconsellat pels seus col·

laboradors i, espero, per persones de tant de nivell com Antoni Abad de la Cecot, Foment en diu i en fa d'inesperades, com, per exemple, dir que això de prometre grans inversions els sona a història coneguda i que ara el que cal és estar atents a la liquidació dels pressupostos.

Perquè els catalans ja sabem de què va tot això. Només m'ha faltat sentir Pepiño Blanco, un dels líders del PSOE, parlant a l'informatiu del vespre de Catalunya Ràdio de la pluja de milions que finalment havien de

«**EL TO** de la negociació d'aquests **PRESSUPOSTOS** em sembla encara **MÉS HUMILIANT** perquè, de fet, estan parlant dels **NOSTRES DINERS**»

— píndoles —

caure damunt dels catalans. És clar que ha dit que la pluja de milions no era necessàriament una pluja en forma de ciment, sinó també en polítiques «para las personas», com si el ciment no estigués al servei de les persones! Sabeu? Blanco m'ha recordat el germà de George Bush quan allò del Pacto de las Azores. Suposo que recordeu el seu crit magnífic: «Viva la República Española!», oi que sí? Abans, el governador de Florida havia dit que el pacte Bush-Aznar portaria a Espanya tants milions de dòlars i tants

beneficis que era impossible de comptar-los. El to de la negociació d'aquests pressupostos em sembla encara més humiliant, perquè, de fet, estan parlant dels nostres diners. Nostres, no seus. Nostres en la mesura que procedeixen de l'espòli fiscal. Nostres en la mesura que generen una gran part de la riquesa que es reparteixen a Espanya. Nostres en la mesura que són a compte de tot el que ens han pres fins ara, i el que encara ens prendran.

Estic perplex, dolgut i enfadat. Només m'ha faltat córrer aquests dies per la zona sud de Madrid, entre Leganés i Illescas, ja a la província de Toledo. Feu el favor de anar-hi, de debò. Feu-ho, feliciteu-los i torneu a Catalunya plens de ganes de canviar les coses d'una vegada, amb ganes de no deixar-vos trepitjar més per la mentida. Si us considereu mínimament catalanistes, si defenseu el rol de l'Administració pública com a facilitadora i canalitzadora dels anhels de generació de riquesa que hi ha al si de la societat; si penseu que Catalunya mereix un futur més digne, comenceu a pensar el futur d'una manera diferent. Ells ja ho fan. I no solament el pensen, el futur, sinó que ja fa temps que s'hi han posat. I nosaltres, a què esperem?